

日本の思い出、大事な思い出

Andrada-Maria Călțun

An III, specializarea *Limba și literatura japoneză-Limba și literatura engleză*, Litere, UBB

Mobilitate studentescă: Universitatea Kobe (octombrie 2022-martie 2023)

Încă din primul an de facultate, când am aflat despre mobilitatea de studiu la Universitatea din Kobe de care specializarea noastră beneficiază datorită acordului bilateral între universități, am fost fascinată de ideea de a studia în Japonia. Faptul că pandemia cu care ne confruntăm în acea perioadă părea să nu se termine prea curând făcea totuși ca ideea de a ajunge pe pământ japonez să nu fie decât o posibilitate într-un viitor îndepărtat în cu totul alte circumstanțe.

Totuși, în luna martie a anului universitar următor, nu doar că am putut să ne bucurăm în sfârșit de studenție în mod real, comparativ cu cea prin intermediul unui ecran, dar a fost și momentul în care am aflat că putem aplica pentru mobilitatea de studiu din Kobe. Momentul în care am primit vestea că visul de a studia limba japoneză chiar la ea acasă urmează să devină realitate rămâne unul pe care n-am să-l uit niciodată.

Pentru mine dorința de a învăța limba japoneză și, mai apoi, aspirația de a experimenta mediul academic din Japonia nu au fost lucruri la care aspiram de când mă știu. Totul a început cu conștientizarea faptului că, deși studiam în cadrul unui profil real la liceu, adevărata mea înclinație era către partea de limbă și literatură. *Oare să studiez limba engleză pe mai departe?* Nu reușeam să-mi dau singură un răspuns convingător pentru că simțeam că lipsește ceva din toată ecuația aceea. Întâmplarea a făcut să descopăr că Facultatea de Litere din Cluj are și un departament de limbi asiatice, iar, mai apoi, am descoperit și că două foste absolvente ale liceului unde învățam erau atunci studente la specializările Limba și literatură japoneză, respectiv Chineză.

Cu toate că ar fi fost interesant și studiul limbii coreene ori cel al limbii chineze, descrierea specializării japoneze primită de la *senpai* împreună cu dragostea mea pentru filmele lui Makoto Shinkai au șters orice îndoială. Pe parcursul primului an, chiar și în regim online, am putut vedea că departamentul nostru era unul activ, care încerca să ne încurajeze să participăm la diferite evenimente concentrate pe cultura japoneză. De aceea, dacă ar fi să mă gândesc la motivul din spatele dorinței de a studia în Kobe, cu siguranță acesta ar fi tocmai faptul că am descoperit treptat Japonia de la distanță și nu aș fi vrut să pierd ocazia să-i experimentez în mod direct cultura.

Studiul limbii japoneze la ea acasă mi-a schimbat complet perspectiva asupra întregului proces de achiziție lingvistică. Este adevărat că poți învăța orice limbă indiferent de loc, atâta timp cât ai resursele și motivația de partea ta. Totuși, într-un mediu în care totul se rezumă la limba țintă, întregul proces devine mai rapid. Din punct de vedere personal, aș spune și că devine mai plin de satisfacții, pentru că observi constant și concret cum îți îmbunătățești abilitățile de comunicare. Cursurile pe care le-am urmat în cadrul semestrului de la Universitatea Kobe au fost cele axate pe abilități practice, mai precis categoria *integrated Japanese courses*. Predarea exclusiv în japoneză, temele constante, dar și faptul că indiferent de tipul de curs, fie gramatică ori scriere de eseu, eram încurajați să vorbim în japoneză pe diverse teme, au venit ca un pachet complet de „baie lingvistică”. Tocmai din aceste motive, cred că stilul de predare s-a pliat perfect pe nevoile noastre în drumul spre învățarea limbii japoneze.

În ceea ce privește cursurile adiționale, am avut parte și de o privire înspre un cu totul alt tip de predare la nivel universitar. Cursurile de engleză erau structurate în așa fel încât nota finală să

reflecte efortul depus în mod constant de student. Mai exact, prezența, temele care făceau munca individuală să fie consecventă, dar și contribuțiile fiecărui student la discuțiile din timpul cursurilor erau toate punctate și apreciate. M-a impresionat faptul că accentul era pe formarea unei discipline și pe încurajarea procesului de învățare prin primirea unui feedback individual în fiecare săptămână. Toată experiența din Japonia a fost un efort constant de a schimba frica de a încerca cauzată de gândul unei posibile greșeli în curajul de a accepta că o limbă nu poate fi învățată altfel decât greșind și corectând.

E greu să aleg un singur moment din toate amintirile pe care le-am strâns din sejurul în Kobe. Probabil aici se observă și mai tare gândirea de student de la Litere, însă până și fiecare drum cu trenul era, într-un fel sau altul, special. De nenumărate ori mă simțeam de parcă mă trezesc brusc dintr-un vis

și îmi repetam: „Chiar sunt aici!”

Având la dispoziție un singur semestru nu m-am încumetat să încerc un *baito*, iar în ceea ce privește numeroasele grupuri de studenți care practicau diverse activități extracuriculare, am ales doar unul dedicat studenților străini. Activitățile se bazau fie pe explorarea orașului Kobe ori pe călătorii în locuri din apropiere, precum Osaka. Cu prilejul acesta, am avut ocazia să îmi fac noi prieteni japonezi, dar și să leg prietenii frumoase și cu alți studenți străini, care aveau ca obiectiv principal tot îmbunătățirea abilității lor de a purta conversații în limba japoneză. Am simțit că aceste activități au completat foarte bine efortul de învățare din cadrul cursurilor de la universitate. Datorită lor am început să înțeleg mai bine cum sună dialectul Kansai, dar și modul în care vorbesc japonezii din aceeași grupă de vârstă.

Am știut mereu că vreau să îmi lărgesc orizonturile descoperind și alte moduri de viață, alți oameni și alte locuri. Cu toate acestea, e într-adevăr ceva greu de descris. E o experiență care te schimbă, te maturizează, și personal a fost și o experiență care mi-a făcut ordine în minte și a făcut loc pentru un nou vis. Următorul obiectiv înspre care mă îndrept este acela de a intra la un program de studii de master tot în Japonia. Încercând să privesc spre viitor realizez că presupune multă muncă pentru a reuși să mă întorc în Kobe, unde tind să cred că am găsit un fel de a doua casă.

